Ч. 132 Второк 16 (28) червня 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі“.

Передплата у Львові в аґенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциі:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуациі. — Наради депутаций квотових. — Поклін Монарсі від лісників. — Ішпаньско-американьска війна).

В послідних часах вели ся наради в міністерстві, в який спосіб залагоджувати би справи держави при помочи §. 14 і як можна-би завести переговори в справі згоди межи Німцями а Чехами. Гостина ческого маршалка краєвого кн. Лобковича у Відни має стояти в звязи з сею послідною справою; однакож не знати, чи і який був успіх сих нарад. З одноі сторони говорять, що Нїмцї все ще стоять на становищи опозицийнім, з другоі знов кажуть, що Нїмцї обіцяли взяти участь в конференциях, які мають літом відбути ся межи Нїмцями а Чехами під проводом ґр. Туна. Рада державна, як кажуть, збере ся у вересни на засїданя. Після N. fr. Presse закон о підвисшеню платні урядників державних має бути санкционований аж в осени.

Оногди відбували ся у Відни наради депутаций квотових. Насамперед радила угорска депутация а відтак австрийска окремо. Ся послїдна ухвалила стояти при своім проекті, після котрого сума спільних сум мала би бути розділена у відношеню $38^1/_2$ і $61^1/_2$. Відтак відбула ся спільна нарада комітетів з сїмох, котра мимо того, що тревала півтретя години, не довела на разї до нїякого результату. Відложено наради до слїдуючого дня, а як ходить чутка в кругах політичних, наради не довели до нічого, і постановлено, щоби дальші переговори вели ся в осени.

Около 4000 лісників складало дня 25 с.м. Монарсї поклін з нагоди его ювилею 50-літного панованя. Всї явили ся в своіх живописних строях мисливских і ґрупами після поодиноких краів коронних на подвірю в замку шенбрунскім а на чолї поодиноких ґруп станули Архікнязї. Коли Монарх явив ся, убраний в строю мисливскім, Архікн. Франц Фердинанд підніс трикратний оклик в честь цісаря а відтак іменем лісників виголосив промову, в котрій зазначив, що австрийскі лісники були завсїгди горді з того, що Монарх так радо серед них перебував. Є. Вел. Цїсар відповідаючи на ту промову сказав, що з серцем повним вдячности клонить ся перед Всевишним, з котрого волї перед пятьдесяти роками обняв правлїнє, тим більше коли видить, що всї круги, всї кляси і стани в Австриі старають ся оказати єму свою любов і привязанє. До тих манїфестаций прилучають ся також і лїсники зі всїх австрийских ревірів лісових нїби чистий гірский і лїсовий воздух — казав монарх — оживляє мене, коли виджу тисячі ловців, прибувших здалека і зблиска, щоби віддати менї поклін. Коли вернете в своі рідні сторони, то не забувайте о Монарсї, котрий повитав Вас сердечно і завірив Вас о своій ласцї та вдячнім признаню. — Монарх приняв відтак подану єму від лїсників почетну галузку мисливску і приступив до поодиноких ґруп, котрі відкривши голови витали его.

Коло Сантхаґо де Куба прийшло вже до великоі битви межи Ішпанцями а Американцями, але результат еі ще незвістний. З послїдних депеш годі знати, хто кого побив, бо обі сторони приписують собі побіду. Телеґрама вислана в суботу до Ню-Йорку з телеґрафічного корабля „Ванда“ стоячого під Хираґвою (Juragua) доносить: Чотири відділи першого полку кінноти, чотири десятого, і вісім відділів неправильноі кінноти, разом около 1000 людий заатакували на 5 миль від Сантхаґо де Куба 2000 Ішпанців і відперли іх до міста. По стороні ішпаньскій згинуло 13 людий а 50 єсть ранених, межи тими 6 официрів. По битві знайдено в корчах тіла 12 Ішпанців. Здає ся однакож, що страти Ішпанців були далеко більші. Комендантом правильноі кінноти був ґен. Юнґ, а неправильноі ґен. Ворд. Оба відділи пішли майже рівночасно в огонь. Позиция Ішпанців була далеко користнійша, бо іх заслонювали гаї. Американьска кіннота, скріплена ще піхотою заняла позициі майже перед самими брамами Сантхаґо. Щораз більші відділи войска підсувають ся заєдно під місто, щоби як найскорше можна взяти ся до остаточного атаку.

З Мадриду знов доносять, що після наспівшоі там депеші маршалка Блянка Американці заатакували Ішпанців на горбах Севіллї коло Сантхаґо. Ішпаньске войско відперло Американців, по котрих стороні згинуло 12 і 50 ранених.

Після иншоі вісти 2000 Кубанців напало в пятницю, під проводом Кастілля, на ішпаньске войско під Ґвасімо. Кубанцї мали стратити 50 людий; страти Ішпанців мають бути далеко більші. Кубанці взяли також два поізди зелїзничі, що везли провіянт для ішпаньского войска.

Аґентия Фабра подає чутку, що розпочали ся переговори в справі заключеня мира. Ішпанія готова признати независимість Куби і відступити Американцям остров Порторіко та стациі вуглянї на Филипиньских і Канарийских островах.

5)

ЯҐА.

(З польского. — Севера).

(Конець).

Яґа не знала як довго спала, коли отворила очи і піднесла р.ку до чола, але ледве могла еі удвигнути. Хотїла встати, а не мала сил відорвати голови від подушки. Дивила ся здивованими очима по комнатї і не знала де єсть. То не була комната стрийни — і стрийна не приймилаб еі до комнати. Почала пригадувати собі велику і зимну воду, огненний віз і вкінци усьміхнула ся. До еі уший долетів шум дерев з поблизького лїса, з омуту еі гадок виринав невеличкий чоловічок в білій полотнянці. Він привіз еі тут. Усьміхнула ся щирійше і сердечнійше. Була далеко, далеко від стрийни.

Вечером заскрипіли двері, до хати увійшов той сам чоловічок в кожусї і зеленій шапці, з рушницею в руцї — підійшов до дівчинки, подивив ся на неі і сердечно усьміхнув ся.

— Знаєш Яґуню, наів ся я страху о тебе, наів. Ти дві недїлі лежала ось тут як розпалена колода, ледве два рази напила ся по капці води. Я гадав, що вже буде по тобі. Ну, але якось Бог дав, отворилась очи.

— Отворила — відповіла весело. Хотїла дякувати, але якось не сьміла, а впрочім не мала сил.

— Побережник сів коло неі.

— Щоби ти з'іла, на що маєш охоту, завтра піду до міста, то принесу тобі. Атжеж маєш своі гроші.

— Возьміть іх — просила — що менї по грошах, лиш на молоко маю смак.

Випила молока, і тихо лежачи, дивила ся на веселий огонь, на кілька образків сьвятих, що висїли на стінї, і вслухувала ся в шум дерев з сусїдного лїса.

— А знаєш Яґуню, що менї тебе жаль було і маркітно за тобою. Заєдно був я лиш сам і сам від смерти мамунї, ти з'явила ся і ледве заговорила, спала як мертва.

Налив журу до миски, на другу висипав з горщка бараболь, поставив на столї, виймив бляшану ложку і почав їсти.

Дївчинка дивила ся рада, усьміхнена, щаслива. Запах журу розбудив в ній охоту до їди.

Випила его горнятко, каплї поту виступили на еі лице, сон зміг еі і она уснула.

Вже був день, як отворила очи, поглянула у вікно, білі платки снїгу лежали на зелених галузях сосон, при ліжку ждали на неі уставлені горнята, одно з молоком, друге з журом.

Вже зима — погадала — а я без чобіт замерзла би у стрийни. Поглянула на горнята, покушала журу, випила молоко і тїшила ся своім щастєм. Тепло було в комнатї і тихо, нї живого духа, так, що чула бите розрадуваного серця.

Дївчинка, любуючи ся тою тишиною і самотою, дякувала мамуни.

Божа Матїнка не змилувала ся наді мною і не оборонила мене. А може то она зробила, що мене не хотїла вода приймити. Може она задержала і віслала доброго чоловіка.

Вечером прийшов побережник з ярмарку, купив їй булку і чоботи, а за решту молоденьку ялівку для неі, бо то еі гроші — виплекає еі собі на корову.

Яґуня хотїла побачити ялівку і коли він еі привів, гладила еі, хоч ледве могла піднести руку. Зьвірятко було веселе і хороше.

Урадили, аби еі лишити в хатї — постелити в кутї коло дверий соломи і привязати— буде веселїйше в хатї.

Минув тиждень і другий, Яґуня не вставала. Мала і нові чоботи і старий кожух побережника, рада би вилетїти на Божий сьвіт, але не могла, не мала сил піднести ся. Чула, що єсть тягаром для бідного чоловіка і журила ся тим.

Посумнїла і сказала побережникови своі побоюваня і жалї.

— А хоч би ти і цілу зиму лежала і рік і два, то не скажу тобі марного слова. Знаєш Яґуню що — говорив дальше заклопотаний, спускаючи очи — як виздоровієш і виростеш на хорошу дївчину, то научу тебе що треба,

Новинки.

Львів дня 27-го червня 1898.

— Є. Вел. Цїсар уділив присілкови Рафайлова коло Зеленої, в повітї надвірняньскім, 50 зр. запомоги на будову каплицї.

— Іменованя. П. Міністер торговлї іменував почтового комісаря у Львові Ів. Кальковского почтовим секретарем.

— Ректором львівскої політехніки вибраний на 1898/9 рік професор Густ. Бізанц.

— Є. Е. п. Маршалок краєвий ґр. Стан. Баденї повернув з Кракова до Львова.

— Річний іспит в рускім женьскім інститутї під управою сс. Василїянок у Львові відбуде ся ві второк дня 28 червня. Початок іспиту фортепянового о годинї 4-ій, а з других, дома подаваних предметів о $5^1/_2$ год. вечером.

— Іспит зрілости в II-ій (нїмецкій) ґімназиї у Львові відбув ся в днях від 20 до 24 с. м. під проводом дра Цвиклиньского. До іспиту приступило 24 публичних учеників і 2 екстерністів. Сьвідоцтва зрілости одержали: Альтшілєр, Бартель, Бавер, Густ. Бекер, Богданович (екстерн.), Йос. Брендель, Ізр. Брендель, Сим. Булик, Вухштаб, Ґрібель, Гермелїн, Гешелес, Крайцфукс, Тад. Малиновский, Володим. Решетило, Зільберштайн, Штерн, Вандель, Касп. Вайґель. Загаєвский, Евг. Могильницкий (екстерн.) На 6 тиждпїв репробовано 5 учеників.

— Іспит зрілости відбув ся в золочівскій ґімназиї від 16—23 червня, під проводом ц. к. інспектора краєвого, радника Івана Левицкого. Всїх абітурпентів було 31, між ними двох екстерністів; по народности: 8 Русинів, 6 жидів і 17 Поляків. З тих репробовано на рік 1, а 5 позволено повторити один предмет; 5 зложили іспит з відзначенєм а 22 узнано дозрілими. З Русинів здали всї. а то; 1) Барчиньский Віктор, 2) Виханьский Іван (з відзначенєм), 3) Вознякович Михайло, 4) Днїстряньский Іван, 5) Душеньчук Василь (екстерніст), 6) Манастирский Петро, 7) Матвієвский Володимир і 8) Саноцкий Роман.

— Руске товариство малярске завязує ся у Львові заходами кількох руских малярів-артистів. Загальні збори того товариства відбудуть ся дня 29 с. м. в домі „Просьвіти“ у Львові.

— Противжидівскі розрухи в західній Галичинї знов проявили ся, а іменно в повітах: Бохня і Новий Санч. В новосандецкім повітї нападано на жидів в Нокім і Старім Санчи. До заведеня ладу ужито войска і арештовано богато осіб. Між арештованими є й кільканайцять жидів, котрі дразнили селян.

— Огнї. Дня 21-го с. м. вибух огонь в Жиравцї коло Львова на обійстю жида Йопи Рота і він з жінкою і дїтьми ледве вирятував жите; Ротова, що послїдна утїкала з хати, сильно попекла ся. Жертвою огня упало 6 загород з господарскими будинками. Шкода обезпечена, а огонь здаєть ся був підложений. Заряджено слїдство.

— Торговельника людским товаром арештувала оногди поліция в Тернополи, а то жида Іцка Розенблята. В хвили, коли проворний Іцко всїдав до вагона зі своїми жертвами, щоби перевезти їх до Туреччини на „службу“, прихопила его поліция і умістила в „Івановій хатї“. Освобождені дївчата називають ся: Марк. Музика 18-лїтна, Мар. Безонівна 19-лїтна і Ан. Долежанка 20-лїтна.

— Крадїж у вязници. В тернопільскім суді сидїв у слїдстві Микола Костюк. Дня 18 червня придїлено его до обслуги иньшого інквизита. Вибравши догідну хвилю, украв ему Костюк суму 2500 зр. і о годинї 9. рано, через дах будинку, утїк. Всякі гляданя, так поліциї, як і жандармериї, до сеї пори безуспішні.

— Убийство дитини. Дня 21 червня с. р. зголосила ся до панї К. при ул. сьв. Антона 22-лїтна служниця Анастазия Голод і наймила ся до єї дитини за піступку. Другого дня о 4-ій годинї рано панї К. вийшла до кухнї і застала Анастазию Голод, як вичищувала слїди крови на підлозї, а побіч спостерегла панї К. неживу новонароджену дитину без одної ноги і одної руки. Анастазия толкувала ся тим, що в ночи несподївано породила неживу дитину, котрій в хвили, коли она була занята собою, пес або кіт відгриз ручку і ніжку. Але в кухни найдено прочі останки того тїла, в наслїдок чого є підозріне, що Анастазия Голод умертвила новородка, а відтак старала ся его порізати на кусні і укрити. Заряджено карне слїдство.

— Весела забава — сумний конець. Оногди уряджено у Франциї в місточку Арль в честь офіцирів перебуваючого там полку гузарів і драґонів борбу биків, хотяй такі дикі забави у Франциї заборонені законом; був се виїмок. В тій цїли спроваджено пять надзвичайно сильних і диких биків, а на видовище зібрало ся майже 10.000 народу. Арену уряджено на однім первоворядній площи; в льожах позасїдали ґенерали, офіцири, мер (бурмістр), підпрефект і тисячі осіб публики. Пустили на арену роз'юшених звірів — і нагле один бик з страшним риком кинув ся на деревляну, збиту з дощок перегороду і впав межи публику. Покалїчив рогами много осіб, декотрих смертельно, а межи присутними настав такий переполох і заколот, що годї описати. Один з поранених вкоротцї помер.

Телеґрами.

Вашінґтон 27 червня. Ґен. Шафтер доносить: Американцї прогнали Іспанців з горбів Севіллї. Іспанцї уступили ся до Сантхаґо.

Ню-Йорк 27 червня. „Herald“ одержав вість, що Іспанцї уступили ся з форту Морро під Сантхаґо.

Мадрид 27 червня. Саґаста заявив, що чутка о переговорах в справі заключеня мира єсть безосновна; пора до того ще не надійшла.

Порт Саід 27 червня. Прибула тут іспаньска ескадра адмірала Камери.

Рим 27 червня. Король приняв димісию кабінету Рудінїґо а утворенє нового кабінету поручив ґен. Люїджі Пеллю.

Париж 27 червня. Позаяк Пейтральови не удало ся зложити новий кабінет, повірив Фор ту місию Брісонови, котрого кабінет буде, здаєсь, радикальний.

Переписка зі всїми і для всїх.

Оповістка.

— Місце учительки в приватнім домі, на час вакаций, до приготовленя до іспиту, до приученя з деяких предметів і до уділюваня науки ручних робіт і пр. приняла би учителька народна лиш за звернєнєм коштів подорожи. Зголошеня під „Зр. 77“ poste restante Тлусте.

А. З. М.: В доповненю до попередної відповіди можемо Вам поручити дуже добрий

підемо до панотця на молитви, дам на заповіди і станеш моєю жінкою. Вийдеш за мене?

Яґуня почервенїла як вишня.

— А якже вас звуть.

— Мартином.

— Мартине — сказала тихо — ви добрі, притулили мене сироту, та чому би я не мала за вас вийти. — Она простягнула руку і погладила его по лици. — Най-но я лиш встану — говорила дальше весело — побачите як возьму ся до роботи, корову видою, гній зпід неї вимечу, обійду ялівку, вимету хату, розпалю, наставлю горщки, наобираю бульби і сама себе обійду. А якби було порося, то й ему дам раду. Не будете на мене нарікати. В лїтї принесу й ріща з лїса, назбираю ягід, а в жнива піду на заробок Не змарную вам крейцаря — не люблю убирати ся та й не лакома.

— І не будеш з мене насьмівати ся як инші дївчата?

— Та з чого? Що налягаєте на ногу, або що маєте подзьобане лице, то Бог так дав — відповіла свобідно.

Та відповідь дївчинки тронула Мартина. Бог так дав ї за щож люди мають сьміяти ся з него, а молоді дївчата помітувати ним. Яґуня як подужає і підросте, буде хороша, стане его жінкою, буде доброю, роботящою... Не сьмів погадати, що буде любити, не умів означити того чувства, хоч причував его.

Несьмілий мовчав, мовчала і Яґуня. Радість наповнила єї серце. Гадала о тім як стане господинею, чула ся вже на половину панию в тій хатї.

— Пізнїйше, Яґуню, приймемо й дївку — відозвав ся Мартин.

— Пізнїйше — підхопила Яґуня. — Заки я молода то чей сама дам собі раду.

Обоє замовкли. Побережник гадав над тим, яку то він буде мати жінку, Яґуня роздумувала як буде собі радити в господарстві. Щастє додавало їй сьмілости. І знов витягнула суху руку і погладила лице Мартина.

— Мартинцю, ви добрі, дуже добрі, берете сироту, що не принесе вам пїнкого віна...

— А ялівка — перебив Мартин. — Заки віддаш ся то вже буде доброю коровою.

Дївчинка покивала головою.

— Ей Яґуню, коби ти лише була добра — то скажу, що Бог мені тебе зіслав.

— Мамуня — відповіла дївчина, а в души додала: і Матїнка Божа.

Тихі днї радости скоро минали. Мартин пересиджував вечерами коло Яґусиної постелї, дївчинка гладила рукою его пооране лице, розмавляли о своїм будучім господарстві.

Минав тиждень за тижднем, дївчинка не могла двигнути ся, хоч з лиця єї не сходив усьміх і она чула ся щасливою.

Цїлими днями лежала в пустій комнатї. Ялівка приходила до неї, скубла сїно з під єї постелї; Яґа гладила єї та розгрівала закостенїлі руки свої теплом єї віддиху. Добре їй було в тім окруженю і хоч нераз ломило єї в крижах, не жалувала ся.

Руки єї сохли, лице марнїло, очи западали в долину. Мартин то бачив, часом тихо вітхнув, не спав по ночах, але не зрадив ся нї словом.

— Мартинцю — говорила — може я вже не встану і не будеш мати своєї жінки. Піду за мамунею і не побачу нї твоєї корови, нї стоділки нї нашого поля, бож оно було би й моє. Не похвалиш ся своєю жінкою в церкві. Така вже моя доля, але я не нарікаю, бо менї тут добре з тобою. Коби лиш так в небі було.

Побережник вибіг з хати, увійшов до стайнї і аж там так сердечно заплакав, що не міг втихомирити ся.

Яґуня обласкавила крілики і мала велику утїху, як они скакали по єї постели і їли з єї руки листє капусти. Дякувала в души мамуни, що стрийнипе теля урвало ся а єї саму занесло аж сюди через мочари і води. Матїнка Божа не хотїла єї уздоровити, мала жаль до неї.

Все коли отворили ся двері і входив Мартин, усьміхала ся до него сердечно а як вечером сів на єї постели і почав оповідати казки, була велика радість. Слухала і не зводила з него очий.

Коли настали морози, відвідувала єї мишка, закрадаючи ся поволи. Дістала окрушинку хлїба і на другий день привела з собою ще одну товаришку. Зьвірятка утїшили Яґуню і від тепер жила з ними в приязни.

Єї віддих ставав коротший, сьвітячі очи западали чим раз глубше, лице темнїло, голос притих, серце дрожало непокоєм і тяжким смутком.

Перед вечером вернув з лїса Мартин; хоч снїг прикрив землю і мороз скрипів під ногами сонце сьвітило.

— Мартинцю, щось мене так тягне, аби побачити ваше господарство. Я вже тепер не така тяжка як тодї, коли ти мене ніс в плахтї, памятаєш? Одягниж мене в кожух і винеси на Божий сьвіт, до твоєї стаєнки, до стодоли та хоч рукою покажи твоє поле.

Не сьмів відмовити єї просьбі. Надів на неї свій новий кожух, взяв на руки і аж серце забило ему зі страху — така була легка.

Погладила корову, подивила ся на стодолу, усьміхнула ся до сонця, поглянула в сторону, в котрій лежало Мартинове поле — тїшили єї великі дуби і стрункі сосни, що шуміли пад єї головою... Але мороз єї перейшов, голова затяжіла, так що оперла єї о рамя побережника і тому вернули до хати.

підручник до науки оптики, котрий в послїдних тиждях появив ся в нїмецкім перекладї з анґлїйского, під заголовком: Das Licht, Grundriss der Optik, v. R. T. Glazebrook, deutsch: v. Dr. E. Zermelo, Berlin, Calvary u. Co. з 134 фіґурами в тексті. Книжку ту можете виписати собі через книгарню: Wilhelm Frick, Hofbuchhandlung, Wien I. Graben 27. — **Абітурієнт в Самборі**: 1) Відбувати рівночасно службу почтову і слухати викладів на університеті годї, бо одно другому стоїть на перешкодї, значить ся, в тім самім часї, коли відбувають ся виклади на університеті, треба робити і службу на почтї. Могло би то бути лиш в такім случаю, коли би Вам удало ся узискати позволене на почтї в деяких годинах слухати викладів, або коли ба виклади деяких предметів, на котрі би Ви записали ся, відбували ся в такій порі, коли би Ви були вільні від служби на почтї. Можна би впрочім спробовати а при помочи і прихильности властий почтових може би то удало ся. — 2) Наука у висшій школї рільничій в Дублянах може бути добра лиш для того, хто або хоче господарити на власнім ґрунтї, або хто має на тілько змислу практичного, меткости і ветревалости, що умів би і міг би вишукати собі приватну службу в якімсь більшім скарбі або у якогось властителя більшої посїлости, як то каже ся, на однім селї. Передовсім треба би мати практику і длятого на разі треба би принимати низші посади, а відтак можна би стати або управителем одного фільварку, або управителем і адміністратором цїлої маєтности. Взагалї, щоби з аґрономічними студиями незаможний міг дати собі раду, мусить бути дуже добре познакомлений з житєм і відносинами приватних офіциялїстів. — Можна би також стати учителем господарства або при якійсь низшій школї рільничій або при котрій із учительских семінарий. Таких посад єсть, що правда, дуже мало, але ще менше єсть відповідно кваліфікованих сил учительских. Із сего взгляду могли би ми Вам дораджувати вступити до школи дублянської — **М. Є. К. П.**: Всї того рода школи суть лиш, так сказати би, для інтелїґентнїйших робітників, для машиністів і т. п. і висші студиї в практицї були би лиш страчені, бо фахове образоване давало би претенсию до чогось висшого, а фахове низше не допускало би до того. За границею знов мають таких фахових людий подостатком і именно длятого заведено у нас ті фахові школи, щоби не потреба оглядати ся за людьми з загряницї. Для Вас відповідала би ще найбільше або технїка або академія торговельна у Відни або академія гірнича в Леобен; а коли рефлектуєте на загряницю, то передовсім потреба знаня язиків: нїмецкого, француского, анґлїйского і російского, після того, як куди би Вам прийшло ся кинути ся. Знати один з тих язиків за мало, треба бодай два або три. О стипендиї всюди дуже трудно і можна їх, коли де які дають, аж тогди дістати, коли вступить ся до школи. — **А. в Швайк**: Щоби до таких інституций як Товариство кредитове земельне, Банк краєвий і т. п. можна бути принятим, значить ся мати відповідну кваліфікацию без всяких инших заходів, треба мати або правничі студиї або бодай іспит з рахунковости. Самої матури семінарицкої за мало. Чи в тих інституциях вакують які посади і який там звичай що-до практики того не знаємо, бо не маємо нїяких звязий з ними, а розвідати могли би ми аж но якімсь часї. — **М. Ш. в П.**: З 10 зр. в кишени і III. клясою зайдете з Чорткова на Тернопіль аж до Кракова. Цїну білєту скажуть Вам на кождім двірци при касї. З Чорткова виїзджає ся до Копичинець о год. 9.40 мін. в день або о год. 1·43 мін. в ночи; з Копичинець їде ся до Тернополя о год. 2·45 мін. в день або о год. 4·20 мін. в ночи і стає ся там на год. 6·20 мін. в ночи або на год. 8·20 мін. в день. З Тернополя виїзджає ся до Львова о год. 1·18 мін. в день або о год. 10·38 мін. в ночи і стає ся там на год. 5·25 мін. в день або на год. 3.30 мін. в ночи. Зі Львова виїзджає ся до Кракова о год. 4·10 мін. або о год. 6·40 в ночи а стає ся в Кракові на год. 1·30 мін. в день або на год. 4·40 мін. в ночи. Кілько то годин їзди, можете собі обчислити. — (Дальші відповіди пізнїйше).

☛ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.)

— **Звістна фірма пп. Михайла Спожарского і Сина** постарала ся о листовий папір з гарним портретом Тараса Шевченка (клїші зроблений за границею). Коробка того листового паперу враз з кувертами продає ся в склепі пп. Спожарских (в каменици „Просьвіти“) по цїнї від 40 кр. до 1 зр. 50 кр.

Вже пізно вечером приликала до себе Мартина, взяла его за руку і притискаючи єї до уст тихо заплакала. Плакав і Мартин, лише она не бачила его сльоз.

— Мартинцю, дякую тобі за всьо. Поцїлуй мене — шепнула.

Він поцїлував єї і тодї почула на своїм лици его сльози.

— То ти однако полюбив свою жінку і буде тобі трохи сумно за нею — додала. Мартин не міг слова промовити.

— Памятай же о ялівцї, о кріликах, не відганяй тих двох мишок, що мене відвідували. Я лишила їм окрушин хлїба, носи їм і ти, аби не терпіли голоду. Дякую мамуни і Господу Богу, що й я зазнала все таки хоч трошки щастя і не жалую ся на свою долю. Іди Мартинцю, лягай і спи, вже пізно.

Мартин послухав сироти, хоч серце в нїм пукало і не міг спати. Зривав ся, підходив до дївчини, нахилював ся над нею і слухав. Віддихала так легко, що ледве міг ухом зловити єї віддих. Пішов знов на постіль, але за хвилю вернув і слухав, відходив і знов вертав. Над раном здавалось єму, що чує жалістний плач. Зірвав ся і станув — але в комнатї було тихо. Засьвітив лучиво і приступив поволи до постелї дївчини. Була блїда як віск, очи мала замкнені а на устах усьміх як тодї, коли то говорила: „добре менї з тобою, коби лиш так в небі було“.

Сльози залили єму очи, кинув щипку на комин і сїв на лаві. Не нарікав, не проклинав, але посумнїв і здеревів, немов би єму видерто серце.

Зимно було єму і пусто. Зірвав ся досьвіта і вибіг в лїс. Повернув коло полудня двигаючи дві дошки.

Ялївка стояла над дївчинкою, огріваючи єї лице своїм віддихом, немов би єї хотїла збудити, крілики мили ся по єї постели — окрушин хлїба вже не було.

Не сьмів рубати і збивати дощок в хатї, заложив варстат в стодолї. Працював горячково, спішив ся — піт спливав єму по лици, руки дрожали. Не відпочив доки не збив домовини. Вималював на нїй білим вапном хрест — і аж тодї виймив зза пазухи кусник хлїба і з'їв его — але гіркий єму був той хлїб як его гадки і серце.

Вернув до комнати, вистругав хрестик і вложив его в руки дївчини, поцїлував єї, обтер рукавом послїдні, з під серця, сльози, обвинув єї плахтою, в котрій прийшла до него, надів її на ноги нові чоботи і запіс до домовини. Підложив їй під голову натесаних трісок і прибив віко кілками.

І знов запряг ся з коровою до візка і потягнув в лїс, везучи домовину.

— Ягуню, будеш близше мене — повтаряв в души. — Нїхто не бачив тебе, коли ти прийшла і нїхто не бачить, як відходиш. Всюди земля сьвята — а тут зараз суди, доктори не дали би тобі спокою.

На горбку поза вінцем струнких модеревів і беріз викопав діл і на мотузї спускав домовину поволи і осторожно, аби не зробити що злого дївчинцї.

При перших відгомонах спадаючого піску на віко домовини, голосно розплакав ся.

Побережник і корова тягнули порожний віз, вертали до дому. Мовчали, чути було як під колесами скрипів замерзлий снїг.

В коморі було зимно і пусто — попуро. Серце пукало єму з болю і жалю — вхопив рушницю і утїк на цїлу ніч в лїс.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1898, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·50	11·27	—
Іцкан	6·15	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Сколього [2])	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·16	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·15	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·26	—	—
Янова	—	—	—	9·25	12·50[6]	8·40[7]	—
Янова	—	—	—	—	—	3·11	6·20[8]

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 8 мая до 11 вересня. [4]) Від 8 мая до 11 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 8 мая до 11 вересня в будні дни. [6]) Від 1 липня до 15 вересня лише в недїлї і сьвята. [7]) Від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в будні дни. [8]) Від 1 до 31 мая вкл. що день, від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в недїлї і сьвята.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·15	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·15	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Сколього і Стрия	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Сколього	—	—	—	12·10	—	—	—
Брухович	—	—	—	—	—	8.12[2]	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·31[3]	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—
Янова	—	—	—	7.57[4]	8·53[5]	—	—

[1]) З Гребенова від 10 липня до 31 серпня. [2]) Від 8 мая до 30 червня вкл. і від 16 серпня до 11 вересня вкл. [3]) Від 1 липня до 15 серпня вкл. [4]) Від 1 до 31 мая і від 16 до 30 вересня що день, а від 1 червня до 15 вересня лише в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 червня до 15 вересня лише в будні дни.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).